

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

ZAKLÍNAČ

BÚRKOVÁ SEZÓNA

plus

Zaklínač

Búrková sezóna

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.vydavatelstvoplus.sk
www.albatrosmedia.sk

Andrzej Sapkowski
Zaklínač Búrková sezóna – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

ZAKLÍNAČ
BÚRKOVÁ SEZÓNA

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

ZAKLÍNAČ
BÚRKOVÁ SEZÓNA

PLUS

*From Ghoulies and Ghosties
and Long-leggety Beasties
and All Things that Bump in the Night,
Good Lord deliver us!*

*Pred prízrakmi, pred zatratencami,
Pred tvormi dlhonohými
A pred bytosťami, čo v noci lomozia,
Zachráň nás, dobrý Bože!*

Prosebná modlitba známa ako
„The Cornish Litany“ datovaná do 14. – 15. storočia

*Pokrok vraj rozjasňuje temnotu. Ale temnota
bude existovať vždy. A v temnote vždy
bude skryté Zlo, vždy budú v temnote tesáky
a pazúry, vražda a krv.
Vždy budú bytosti, čo v noci lomozia.
A my, zaklínači, sme tu na to,
aby sme im naložili.*

Vesemir z Kaer Morhenu

*Ten, kto bojuje s netvormi, nech dáva pozor, aby sa sám nestal netvorom.
Keď sa dlho pozeráš
do priepasti, aj priepasť nahliadne do teba.*

Friedrich Nietzsche, *Jenseits von Gut und Böse*

*Nazeranie do priepasti pokladám za úplnú hlúposť.
Na svete je množstvo vecí oveľa vhodnejších na to, aby sa do nich pozeralo.
Blyskáč, Pol storočia poézie*

KAPITOLA PRVÁ

Žil iba preto, aby zabíjal.

Ležal na slnkom rozpálenom piesku.

Záchvevy vycítil vo vlasových cibul'kách i chlpoch pritlačených k zemi. Aj keď boli ešte vzdialené, Idr ich cítil výrazne a dokonale, na ich základe bol schopný určiť nielen smer a rýchlosť pohybu koristi, ale aj jej váhu.

Pre väčšinu podobne poľujúcich dravcov mala váha koristi prvoradý význam – zakrádanie sa, útok a štvanica znamenali stratu energie, ktorú musela kompenzovať energetická hodnota potravy. Väčšina dravcov podobných Idrovi sa útoku vzdala, ak bola korisť príliš malá. Idr taký nebol. Idr nejestvoval preto, aby žral a udržiaval rod. Na to nebol stvorený.

Žil preto, aby zabíjal.

Opatrne posúvajúc spodné končatiny vyliezol spod vývratu, preplazil sa cez spráchnivený kmeň, troma skokmi prekonal vetrolam, ako duch preletel cez poľanu, umkol do papraďou zarasteného okraja lesa, vnoril sa do húštiny. Pohyboval sa rýchlo a nezvučne, či už utekal, alebo skákal ako obrovský poľný koník. Vnoril sa do húštiny, primkol sa k zemi článkovitým brušným pancierom. Záchvevy pôdy boli čoraz výraznejšie. Impulzy z tykadiel a štetiniek postupne dotvárali predstavu. Dotvárali plán.

Idr už vedel, kadial' sa dostať k obeti, na akom mieste jej preťať cestu, ako ju prinútiť na útek, ako ju dlhým skokom napadnúť odzadu, v akej výške udrieť a sekať hryzadlami ostrými ako britva. Záchvev a impulzy v ňom už predznamenovali radosť, akú zakúsi, keď sa bude obeť zmieňať pod jeho telom, eufóriu, akú v ňom vyvolá chuť horúcej krvi. Rozkoš, akú zacíti, keď vzduch rozdrása rev bolesti. Mierne sa chvel, roztváral a zatváral klepetá a prísavky na nohách. Vibrácie pôdy zosilneli, no neboli jednoliate. Idr už vedel, že obetí je viac, pravdepodobne tri, možno aj štyri. Dve roztriasli zem celkom bežne, záchvevy tretej prezrádzali malú hmotnosť a váhu. A štvrtá – pokiaľ nejaká štvrtá bola – vyvolala vibrácie nepravidelné, slabé a neisté. Idr stuhol, vystrel sa a vystrčil tykadlá nad stebľá, skúmal závaný vzduchu. Záchvevy zeme konečne signalizovali to, na čo Idr čakal. Obete sa rozdelili. Jedna, tá najmenšia, zostala pozadu. A tá štvrtá, tá nejasná, zmizla. Bol to falošný signál, klamlivá ozvena. Idr to podcenil.

Malá korisť sa ešte viac vzdialila od ostatných. Zem sa zachvela silnejšie a bližšie. Idr nepol zadné končatiny, odrazil sa a skočil.

Dievčatko prenikavo skríklo. Namiesto aby ušlo, stuhlo na mieste. A bez ustania kričalo.

Zaklínač sa vrhol smerom k nemu, v skoku vytrhol meč z pošvy; okamžite si uvedomil, že čosi nie v poriadku. Že sa nechal vylákať z úkrytu. Muž, čo ťahal vozík s raždím zvrieskol a pred GERALTOVÝMI OČAMI vyletel na siahu do výšky a jeho krv sa rozstrekla naširoko nad'aleko. Spadol, no vzápätí vyletel, tentoraz už vo dvoch krv chrliacich kusoch. Už nekričal. Teraz prenikavo kričala žena, podobne ako jej dcéra, skamenená, paralyzovaná strachom.

Aj keď zaklínač neveril, že sa mu to podarí, predsa len ju zachránil. Priskočil a prudko odstrčil z cestičky krvou zaffkanú ženu do lesa, do papradia; vzápätí však pochopil, že tentoraz to bola pasca. Úskok. Sívá, plochá, mnohonohá a neuveriteľne rýchla obluda sa už totiž vzd'alovala

od vozíka a prvej obete. Smerovala k druhej. K ešte stále pištiacej dievčine. Geralt sa vrhol za obludou.

Keby zostala na mieste, nestihol by to včas. Dievčatko však prejavilo duchapritomnosť a vrhlo sa na útek. Sivý netvor by ho určite bez námahy dobehol – dohnal ho, zabil a vrátil sa zahlušiť aj ženu; a tak by sa aj stalo, keby tam nebol zaklínač. Raz-dva netvora dostihol, podpätkom mu pristúpil jednu zo zadných končatín. Keby nie okamžitý odskok, prišiel by o nohu – sivá obluda sa ohromným švihom zvrtila, jej kosákovité klepetá však treskli naprázdno, minuli nohu len o vlas. Kým zaklínač získaval rovnováhu, netvor sa odrazil od zeme a zaútočil. Geralt sa ubránil inštinktívne, širokým a pomerne chaotickým mávnutím meča odrazil netvorov útok. Nezranil ho, ale získal prevahu. Odrazil sa a dopadol, pričom zataľ z výšky a rozsekol pancier plochej hlavohrude. Kým sa otrundžený netvor spamätal, druhým úderom mu odťal ľavé hryzadlo. Netvor zašmátral nohami a vrhol sa naňho – zvyšným hryzadlom sa ho usiloval bodnúť ako tur. Zaklínač mu odťal aj to. Rýchlym spätným seknutím utál aj jedno nohochápadlo. A znovu zataľ do hlavohrude.

Idrovi konečne došlo, že sa ocitol v smrteľnom nebezpečenstve. Že musí ujsť, ujsť čo najďalej, niekam sa schovať, strčiť sa kamsi do úkrytu. Žil iba preto, aby zabíjal. Na to, aby mohol zabíjať, sa potreboval zregenerovať. Musí ujsť... Utekať...

Zaklínač mu to nedovolil. Dohnal ho, pristúpil zadú polovicu trupu, zataľ zhora, s rozmachom. Tentoraz pancier hlavohrude povolil, z pukliny sa vyvalila hustá zelenkáva tekutina. Netvor sa zatackal, zvyšnými končatinami divo mlátil do zeme.

Geralt zataľ mečom a úplne oddelil plochú hlavu od tela.

Sťažka dýchal.

V diaľke zahrnelo. Dvíhal sa vietor a rýchlo černejúce nebo zvestovalo príchod búrky.

Albert Smulka, novovymenovaný obecný župan, už od prvého stretnutia pripomínal GERALTOVI hlávku karfiolu – mala okrúhly tvar, ufúľanú, hrubú kožu a celkovo bola akási všedná. Inak povedané, ničím sa nelíšil od iných úradníkov na obecných zastupiteľstvách, s akými mal obvykle zaklínač do činenia.

– Podľa všetkého je to pravda, – skonštatoval župan, – že na problémy je najlepšie zavolať zaklínača.

– Jonas, môj predchodca, – nadviazal po chvíli, keď Geralt nezareagoval, – si ťa nevedel vynachváliť. Keď si predstavím, že som ho považoval za klamára... Teda presnejšie, celkom som mu neveril. Viem, ako z kadejakých rečí vznikajú legendy. Tobôž medzi zaostalým ľudom, tam každú chvíľu ide o zázrak alebo čudo, prípadne o zaklínača s nadľudskými schopnosťami. A tu ho máš, ukazuje sa, že občas ide o číru pravdu. Tam v hore za riekou už zmizlo toľko ľudí, že sa to nedá ani zrátať. A keďže tadiaľ vedie skratka, stále tadiaľ chodia, trpáci... Na vlastnú škodu. Nedbajú na výstrahy. A teraz je taká doba, že je lepšie netúlať sa po lesoch, kadekde po divočine. Všade sú obludy, všade ľudožrúti. V Temerii, na Tukajských vrchoch sa len toť, prednedávnom, strašná vec stala, v uhliarskej osade dajaký lesný duch pätnásť ľudí zahlušil. Tá osada sa volala Rohovina. Určite si o tom počul. Nie? Ale na môj hriešnu, pravdu hovorím. V tej Rohovine vraj vyšetrovali aj čiernokňažníci. No ale, škoda rečí. My sme tu v Ansegise v bezpečí. Vďaka tebe...

Vybral z komody škatuľu. Rozložil na stole hárok papiera, namočil pero do kalamára.

– Sľúbil si, že obludu zabiješ, – vyhlásil bez toho, aby zdvihol hlavu. – Zdá sa, že to neboli prázdne reči. Na tuláka si teda vychýrený... A aj tým ľuďom si zachránil život. Žene aj dievčaťu. Poďakovali ti vôbec? Klakli si pred tebou?

Neklákli, zaťal sánky zaklínač. Lebo sa ešte celkom nespamätali. A ja odtiaľto zmiznem, skôr než sa spamätajú. Skôr než pochopia, že som ich využil ako návnadu, lebo som bol opovážlivo presvedčený, že dokážem ochrániť všetkých troch. Odídem, skôr než si to dievča uvedomí, že to z mojej viny je polosirota.

Cítil sa zle. Určite v dôsledku elixírov, ktoré užil pred bojom. Celkom iste.

– Tamto monštrum, – posypal župan papier pieskom a vzápätí ho striasol na podlahu, – je naozajstná ohava. Obzrel som si zdochlinu, keď ju priniesli... Čo to vlastne bolo?

Geralt nemal v tomto smere istotu, ale nemal v úmysle, dať to najavo.

– Arachnomorf.

Albert Smulka pohlol perami, márne sa to usiloval zopakovať.

– Tfu, nech sa už volal hocijako, hlavná vec, že skapal. To si ho týmto mečom... Touto čepelou? Môžem sa pozrieť?

– Veru nie.

– Chápem, asi je to začarovaná zbraň. A musela byť drahá... určite vzácny kúsok... Ale my tu trkoceme, a čas uteká. Zmluvu si splnil, je načas platit'. Ale najprv formality. Podpíš mi tu doklad. Teda daj tam krížik alebo nejaký iný znak.

Zaklínač si prevzal podávaný účet a otočil sa k svetlu.

– Len sa naňho pozrime, – pokrútil hlavou župan a zamračil sa. – To akože vie čítať?

Geralt položil papier na stôl a postrčil ho úradníkovi.

– Malá chybička, – začal pokojne a potichu, – sa vkradla do dokumentu. Dohodli sme sa na päťdesiatich korunách, ale tento papier je vystavený na osemdesiat.

Albert Smulka zopol ruky, oprel si o ne bradu.

– To nie je chybička, – odvetil rovnako stíšeným hlasom. – Ide skôr o výraz uznania. Zabil si strašnú obludu, určite to nebola ľahká robota. Suma teda nikoho nezaskočí...

– Nerozumiem.

– No akurát. Netvár sa ako neviniatko. Chceš mi nahovoriť, že keď tu úradoval Jonas, nevystavoval ti takéto účty? Stavil by som sa, že...

– Že čo? – prerušil ho Geralt. – Že navyšoval účty? A že o rozdiel, o ktorý obral kráľovskú pokladnicu, sa so mnou delil napoly?

– Napoly? – Župan odul ústa. – Nepreháňaj, zaklínač, nepreháňaj. Kto by ťa považoval za takého dôležitého? Z toho rozdielu dostaneš jednu tretinu. Desať korún. Pre teba je to aj tak dosť veľká prémia. Mne prináleží viac, už len vzhľadom na moju funkciu. Štátni úradníci by mali byť majetní. Čím je štátny úradník majetnejší, tým vyššia je prestíž štátu. Napokon, čo ty o tom môžeš vedieť? Tento rozhovor ma už otravuje. Podpíšaš to, alebo nie?

Dážd' cupkal na strechu, vonku sa lialo ako z krhly. Prestalo však hrmiť, búrka sa vzdalovala.

INTERLUDIUM

O DVA DNI NESKÔR

– Nech sa páči, vážená, – kývol panovačne Belohun, kráľ Keracku. – Nech sa páči. Sluhovia! Kreslo!

Klenbu trónnej siene zdobila freska zobrazujúca plachetnicu vo víre vln, uprostred tritónov, sirén, hippokampov a tvorov pripomínajúcich homáre. Na jednej zo stien freska zachytávala mapu sveta. Mapa, ako už dávno skonštatovala Koral, bola absolútne fantastická a nemala so skutočným rozložením pevnín a morí nič spoločné. Bola však krásna a elegantná.

Dve pážatá priniesli a postavili pred ňu ťažké vyrezávané kreslo. Čarodejka si sadla a ruky si položila na opierky tak, aby vynikli jej náramky osádzané rubínmi. Do vyčesaných vlasov si navyše zastokla rubínový diadém a v hlbokom výstrihu žiaril rubínový náhrdelník. Všetko špeciálne vybrané na kráľovskú audienciu. Chcela zapôsobiť. A zapôsobila. Kráľ Belohun vytrieštal oči – nevedno, či na rubíny, alebo na výstrih.

Dalo by sa povedať, že Belohun, Osmýkov syn, bol kráľ prvej generácie.

Jeho otec nadobudol pomerne značný majetok vďaka námornému obchodu, no podľa všetkého tak trochu aj vďaka námornému pirátstvu. Keď Osmyk zlikvidoval konkurenciu a zmonopolizoval regionálnu pobrežnú prepravu, vyhlásil sa za kráľa. Akt samozvanej korunovácie v podstate len formalizoval aktuálny status quo, takže nevzbudil nijaké väčšie výhrady ani nevyvolal protesty. V predchádzajúcich súkromných vojnách a konfliktoch Osmyk vyriešil roztržky a kompetenčné spory so susedmi – Verdenom a Cidaris, keď sa dalo na všeobecnú známosť, kde sa Kerack začína, kde sa končí a kto tam panuje. A keďže panuje, tak je kráľ – a prináleží mu taký titul. Podľa prirodzeného poriadku sa moc a titul dedia z otca na syna, a tak nikoho neprekvapilo, že po Osmykovej smrti si na trón zasadol jeho syn Belohun. Synov mal síce Osmyk viacej, vraj ešte štyroch, všetci sa však zriekli nároku na korunu, jeden údajne dokonca dobrovoľne. Takto Belohun vládol v Keracku už zhruba dvadsať rokov; v súlade s rodinnou tradíciou bohatol z lodiarskeho priemyslu, prepravy, rybolovu a pirátstva.

A dnes na vyvýšenom tróne, v sobolej čiapke a so žezlom v ruke udeľoval kráľ Belohun audienciu. Majestátny ako hovnivál na kravskom lajne.

– Vážená a nám milá pani Lytta Neyd, – privítal dámu. – Naša obľúbená čarodejka Lytta Neyd ráčila znovu navštíviť Kerack. A podistým opäť na dlhšie?

– Prospieva mi morský vzduch, – zareagovala Koral a provokatívne si preložila nohu cez nohu, aby predviedla črievičku s módnym vysokým podpätkom. – S láskavým dovolením vašej kráľovskej milosti.

Kráľ flochol na synov sediacich po jeho bokoch. Obidvaja boli vysokí ako topole, ničím nepripomínali otca, kostnatého, šlachovitého, ale s nevelmi impozantnou telesnou výškou. Ani oni sami nevyzerali ako bratia. Starší, Egmond, čierny ako havran, Xander, len o čosi mladší, blondiak, takmer albín. Obidvaja civeli na Lyttu bez štipky sympatií. Evidentne ich dráždilo privilegium čarodejov sedieť v prítomnosti kráľa v kresle. Privilegium však malo všeobecnú platnosť a nemohol ho ignorovať nikto, kto chcel byť považovaný za civilizovaného. Belohunovi synovia sa za civilizovaných zaručene považovať chceli.

– Láskavé dovoľenie, – pomaly prehovoril Belohun, – udeľujeme. S istou výhradou.

Koral zdvihla ruku a ostentatívne si obzerala nechty. Mal to byť signál, že Belohun si svoje výstrahy môže akurát tak strčiť... Kráľ ten signál nepochopil. A ak aj pochopil, šikovne to zakryl.

– Dostalo sa mi do uší, – zafunel nahnevane, – že ženám, čo nechcú mať deti, vážena pani Neyd poskytuje magické zelinky, a tým, čo sú už tehotné, pomáha zbaviť sa plodu. Ale my tu v Keracku takéto procedúry považujeme za nemorálne.

– To, na čo má žena prirodzené právo, – sucho odvetila Koral, – nemôže byť nemorálne *ipso facto*.

– Žena, – vystrel kráľ na tróne svoju chudú postavu, – má právo očakávať od muža len dva dary: na leto ťarchavosť, na zimu lapte z tenkého lyka. Prvý ako aj druhý dar má za úlohu udržať ženu v dome. Dom je totiž miesto pre ženu náležité a od prírody jej určené. Žena s veľkým bruchom a potomstvom, čo sa drží jej sukne, sa od domu nevzdďaľuje a nechodia jej po rozumie nijaké hlúposti, čo zaručuje mužovi duševný pokoj. Duševne vyrovnaný muž môže ťažko pracovať na rozmnožovaní bohatstva a blahobytu svojho panovníka. Mužovi pracujúcemu bez oddychu a v pote, spokojnému so svojím rodinným húfom, tiež nepríde na myseľ nijaké hlúpe nápady. No keď žene niekto nahovorí, že môže rodiť, keď chce, a keď nechce, tak nemusí, ak jej navyše niekto poradí spôsob a ešte aj podstrčí prostriedok, vtedy sa, vážena, začína spoločenský poriadok otriasať v základoch.

– Presne tak, – ozval sa princ Xander, ktorý už dlhší čas hľadal príležitosť, ako sa zapojiť. – Je to presne tak!

– Žena, čo odmieta materstvo, – pokračoval Belohun, – žena, ktorú k domácnosti nepripúta brucho, kolíska a detváky, ľahko podľahne žiadzi, to je samozrejmé a nevyhnutná vec. V takom prípade muž stráca vnútorný pokoj a duševnú rovnováhu, v jeho dovtedajšej harmónii zrazu čosi začne škripať a smrdieť, ba ukáže sa, že nijaká harmónia, nijaký poriadok vlastne neexistujú. Najmä ten poriadok, ktorý zdôvodňuje každodennú drinu. A teda aj to, že zisk z nej patrí mne. A od takýchto myšlienok je len krôčik k nepokojom. K výzvam, vzburám, revoltám. Pochopila si, Neyd?

Kto dáva ženám prostriedky proti počatiu alebo na prerušenie tehotenstva, ten ničí spoločenský poriadok, podnecuje nepokoje a vzbury.

– Presne tak, – pridal sa Xander. – To je pravda!

Lytta nepovažovala Belohunovu ilúziu o autorite a nadradenosti za nič významne, dobre vedela, že ako čarodejka je nedotknuteľná, že jediné, čo kráľ môže, je hovoriť. Zdržala sa však komentára, nechcela mu rovno šprihnúť, že v jeho kráľovstve to škripe a smrdí už dávno, že poriadku je v ňom asi toľko, čo by sa na lyžičku vmestilo, a jedinou harmóniou, akú poznajú jeho poddaní, je hra na harmoniku. A že miešať do toho ženy, materstvo, prípadne neochotu otehotnieť dokazuje nielen mizogýnstvo, ale priam kretenizmus.

– V tvojej dlhej prednáške, – vyhlásila namiesto toho, – sa úporne opakoval motív rozmnožovania bohatstva a blahobytu. Dokonale ti rozumiem, veď aj pre mňa je vlastný blahobyt mimoriadne dôležitý. A za nič na svete sa nevzdám ničoho, čo mi blahobyt zaručuje. Podľa môjho názoru má žena právo rodiť, kedy chce, a nerodiť, keď nechce, ale nehodlám o tom viesť nijaké diskusie, napokon, každý má nárok na vlastné názory. Rada by som len upozornila, že za pomoc poskytovanú ženám si dávam zaplatiť. Je to pomerne podstatný zdroj mojich príjmov. Máme tu trhové hospodárstvo, pán kráľ. Nesiahaj, prosím pekne, na zdroje mojich ziskov. Lebo moje príjmy, ako dobre vieš, sú aj príjmami Kapituly a celého bratstva. A bratstvo mimoriadne citlivo reaguje na pokusy obmedzovať jeho zisky.

– Pokúšaš sa mi vyhrázať, Neyd?

– Ale kdeže. Presne naopak, ponúkam ti ďalekosiahlu pomoc a spoluprácu. Vedz, Belohun, že ak pre útlak a vykorisťovanie, aké uplatňuješ na svojich poddaných, dôjde v Keracku k nepokojom, ak tu vzbĺkne, vzletne povedané, pochodeň vzbury, ak sa sem prihrnie rozzúrená masa, aby ťa zhodila z trónu, vytiahla za uši von a vzápätí ťa obesila na dubovom konári... Vtedy môžeš rátať s mojím bratstvom, s čarodejmi. Prídeme ti na pomoc. Nepripustíme nijakú revoltu ani anarchiu, lebo ani nám nie sú po chuti. A tak teda rozmnožuj zisky, zhromažďuj bohatstvo. Pokojne zhŕňaj, no nebráň bohatnúť iným. Pekne prosím a dobre radím.

– Radíš? – rozčúlene vyskočil z kresla Xander. – Ty radíš? Otcovi? Otec je kráľ! Králi nepočúvajú rady, králi rozkazujú!

– Sadni si, synak, – zachmúrene ho napomenul Belohun. – A mlč. A ty, čarodějka, natrč uši. Niečo ti chcem povedať.

– No?

– Beriem si novú ženu... Má sedemnášť... Čerešnička, to ti poviem. Čerešnička na torte.

– Gratulujem.

– Robím to z dynastických dôvodov. Je za tým starosť o nástupníctvo, robím to v štátnom záujme.

Egmund, dovtedy mlčanlivý ako balvan, zdvihol hlavu.

– Následníctvo? – zavrčal; zlý záblesk v jeho očiach neunikol Lyttinej pozornosti. – Aké následníctvo? Máš šesť synov a osem dcér, ak rátame aj pankhartov! To ti je málo?

– Sama vidíš, – mávol kostnatou rukou Belohun. – Sama vidíš, Neyd. Musím sa postarať o následníctvo. Môžem vari prenechať kráľovstvo a korunu niekomu, kto sa takto správa k svojmu otcovi? Našťastie, ešte žijem a vládnam. A vládnuť sa chystám ešte dlho. Ako som už povedal, žením sa...

– A čo?

– Keby... – Kráľ sa poškrabal za uchom, pozrel sa na Lyttu spod prižmúrených viečok. – Keby ona... Moja nová manželka, teda keby tá... Keby tá ona požiadala o také prostriedky... zakazujem ti to. Som rozhodne proti takým prostriedkom! Sú nemorálne!

– Na tom sa môžeme dohodnúť, – usmiala sa pôvabne Koral. – Ak by sa na mňa obrátila tvoja čerešnička, neposkytnem jej nič také. Sľubujem.

– Takému sľubu rozumiem, – upokojil sa Belohun. – No prosím, ako pekne sa dokážeme dohodnúť. Vzájomné porozumenie a obojstranná úcta je základ. Aj odlišné názory sa dajú solídne sklbiť.

– Presne tak, – pripojil sa Xander. Egmund sa zahniezdil a zahromžil popod nos.

– V rámci úcty a porozumenia, – navinula si Koral na prst pramienok ryšavých vlasov a zadívala sa na plafón, – ako aj v záujme zachovania pokoja a harmónie v tvojej krajine... Mám istú informáciu. Dôvernú informáciu. Udavačstvo sa mi hnuší, ale podvody a krádeže sa mi hnusia ešte

váčšmi. A v tomto prípade, kráľ môj, ide o nehanebné finančné sprenevery. Našli sa takí, čo sa ťa pokúšajú okrádať.

Belohun sa na tróne predklonil a vyceril zuby ako vlk.

– Kto? Dej mi mená!